

Sygn. akt II KZ 23/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **Z. G.** ,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 września 2019 r.,
bez udziału stron,
zażalenia pokrzywdzonego
na zarządzenie Prezesa Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 czerwca 2019 r.,
sygn. akt III Kp (...),
o odmowie przyjęcia kasacji od postanowienia Sądu Rejonowego
w W. z dnia 8 sierpnia 2018 r.,
sygn. akt III Kp (...), utrzymującego w mocy postanowienie z dnia
13 grudnia 2017 r. Prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. z dnia 13 grudnia 2017
r.,
sygn. akt PR 2 Ds. (...) o odmowie wszczęcia śledztwa,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 6 czerwca 2019 r., sygn. akt III Kp (...), Prezes Sądu Rejonowego w W. odmówił przyjęcia kasacji złożonej przez pokrzywdzonego Z. G. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 8 sierpnia 2018 r., sygn. akt III Kp (...), utrzymującego w mocy postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt PR 2 Ds. (...) o

odmowie wszczęcia śledztwa, uznając, że kasacja strony jest w tej sprawie niedopuszczalna z mocy prawa, skoro orzeczenie kończące wydano w formie postanowienia, a nie wyroku.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył Z. G., który nie sformułował zarzutów odnoszących się do zaskarżonego zarządzenia i nie zawarł konkretnych wniosków odwoławczych, jednak z treści zażalenia wynika, że dążył on do uchylenia zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne w stopniu oczywistym. Wbrew stanowisku skarżącego prawidłowość zarządzenia Prezesa Sądu Rejonowego w W. nie budzi zastrzeżeń. Jak bowiem prawidłowo wyjaśnił w uzasadnieniu, zgodnie z art. 519 k.p.k. strona może zaskarżyć kasacją jedynie prawomocny wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie oraz prawomocne postanowienie sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k., natomiast nie może wywieść kasacji od innych postanowień sądu.

Z tych względów kasacja wniesiona przez pokrzywdzonego zasadnie spotkała się z odmową jej przyjęcia, albowiem takie postąpienie znajduje oparcie w treści art. 530 § 2 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2010 r., V KK 211/10, OSNwSK 2010, z. 1, poz. 2170).

Z tych powodów Sąd Najwyższy zaskarżone zarządzenie utrzymał w mocy.